

-2-

Jeg har ikke anført noen data fra dens annen periode, som formodentlig er nokså bekjent for Dem, men jeg vil tro at det vil kunne bli gitt Dem av de som sto i spissen for ^{mer}bladet enn meg.

Til slutt vil jeg minnes to av medarbeiderne som er døde i konsentrasjonsleir eller fangeleir i Tyskland. Arkitekt Reppen som De kanskje kjenner bedre enn meg og fra Anna Østby. Hun var et iherdig arbeidsmenneske med gode evner og insikt i de gjøremål som var nødvendig for å få satt Jössingpostens annen periode i gang, og for dens videre virksomhet. Hun var et strålende fedrelandssinnnet menneske. Hun har fått et godt ettermåle.

Martin Hamborg. Stamhusveien, Ekeberg hageby.
(sign.)

LITT OM JÖSSINGPOSTEN OG ARBEIDET PÅ NORDJORDET.

Om jeg ikke husker feil var det Poppi som fant på ~~det~~ navnet "Jössingposten". Det var en ertende og meget utfordrende tittel - da alt som var knyttet til navnet "Jössing" var munter fornermelse. Som den lille pika som skrek ut da en hirdgutt nappet av henne en rød lue: "Å, han tar jössinglua mi!" Ord som frembragte smil og latter i hele lokalet. Det fulgte noe av nissens vesen med ordet - "men på låsset satt nissen og lo - vi flytter nok idag vi to." Hvor tyskerne reiste eller vendte seg hen, dukket den røde topplua opp - uløselig knyttet til deres egen tilværelse i Norge. Og Jössingposten var en stor og oppsiktsvekkende topplue - hvorunder der gikk mange hoder.

Det kunne vel lønne seg for gestapo å få fatt på den. - I hele den illegale virksomhet på Nordjeldet var Ingeborg den drivende kraft, men med selvstendig arbeidende mennesker omkring seg. Når de gikk over terskelen - med sine mapper og kufferter fulle av den trykte avis - var alle bare henviset til sin egen snarrådighet, besluttsomhet og eget mot. - Sonja og Poppi - som reisende - tiltrekkende unge kvinner på toget - nordover og sydover. De farlige menn glemt deres små kufferter og vesker for deres ynde og skjønhet - de så altfor elskelige ut til å kunne gjøre noe galt. Eller den enda uskyldigere unge mor, Poppi - trekkende barnevogna med Simen i oppover Ekebergbakken for å fylle bunnen med det illegale stoff oppe hos oss - og så med Simen til byen igjen for å spre det rundt.

Enkelte dage var det mer febrilsk virksomhet enn ellers - sjeselongen, bord og stoler og hele gulvet var dekket av aviser. Ingeborg som en svart fyrbøter ved mangfoldighetsmaskinen, töt sverte ut av store tuber og sveiva så svetten silte nedover den nakne rygg. Og vi andre sto eller lå på kne og samlet og heftet. Heftemaskinen smalt taktfast så en synes det måtte høres helt ut på veien. Willy var serlig kjapp med den. Engang da alle var i virksom-

het kom Reppen og sto og så på oss - den myke, noble Reppen - han så på oss - tilfreds som om han så på innhøstning av en kornaker - hvor alle gjorde sin plikt og arbeidet gikk raskt fra hånden. Når Dagny og Astrid kom var humøret særlig høyt - den stille Dagny og den meget talende Astrid - begge like trofaste og urokkelige i sitt arbeide. De satt i ufyrt, kolde rom, kledd i skinnpels og gjorde gjennomslag på skrivemaskinen.

Men den stadige daglige arbeidskamerat var Thora - Ingeborgs sekreter. - de arbeidet tidlig og sent, alltid med en sor vaskebutt med kokende vann ferdig til å ta imot alt det illegale stoff - i tilfelle gestapo skulle komme. Og Hamborg var også en flittig gjest - tok sine Jøssingposter og gikk opp i øverste etage i de store leiegårder og slapp en avis ned i hver postkasse på nedveien. Og så var det den umettelige konsument "Hans" som dro avgårde med store kufferter fulle og matet dermed den store postkassa midt på gulvet i posthuset. Et under av én mann. Jeg selv spilte en mindre fremtredende rolle - med kaffekoking og endel slep med kufferter - sammenlegging av avisen og lignende. Men spenningen ved det hele fikk jeg jo dele og som kronvidne til begivenhetene måtte jeg komme meg over til Sverige hvor jeg var i 3 år med stadig lengsel etter Norge. Men den tiden gikk også til en igjen til slutt kunne tre på norsk jord igjen.

Birgit Abrahamsen.
(sign.)

Bekkelaget 16-9-45
Kongsvegen 53.

Kjære Ingeborg!

Jeg har mottatt brevet fra Rakel og takker for det. Det er så lenge siden jeg har hatt kontakt med deg, men jeg har ofte tenkt på deg og alle de andre som var med. Siden jeg kom ut fra fengselet den 9. mai i år, har jeg ofte snakket med gamle, gode Martin Hamborg. Han har vært en trofast og iherdig sjel i denne tiden.

Det er nesten ikke til å tro at vi er frie mennesker igjen og kan si og gjøre hva vi vil.

Den rapporten om min virksomhet i J.-posten mens du var "sjef" er vel ikke så mye å berette om, jeg forsøkte jo etter evne å gjøre det jeg kunne dengang, du får bedømme mitt arbeide selv. Litt fikk vi jo høve til å arbeide sammen, det ble dessverre så altfor kort tid.

Din innsats og utrettelige slit kan ikke vurderes høyt nok; vi som hadde gleden å få arbeide sammen med deg, vet hva du har gjort for vår alles sak og Norges frihet, som vi var overbevist om skulle vinnes tilbake.

Da du og Thora og de andre ble arrestert eller dro over grensen i 1941, var det et tungt slag for oss som ble igjen. Vi satte straks ieving med å få avisen ut igjen, men det var ikke så liketil, vi hadde hverken maskiner eller arbeidssted og ikke midler. Ved juletider hadde vi et møte hjemme hos Astrid Frost hvor vi endelig fikk stablet det nødvendige på beina. Jacob skulde redigere avisen og jeg skulle trykke og distribuere med assistanse av de som hadde anledning. Vi fikk holde til i leiligheten hos Else Gaarder i Breidablikkt. Hun var også en ildsjel og utrettelig hjelper, men ble dessverre syk på slutten og lå på Ullevål i lange tider. Nå er hun forresten frisk og rask og har det bra, Gud skje lov.

Det ble bestemt at opplaget ikke skulde overstige 500 eksemplarer i uken, det gjaldt jo for oss å drive forsiktig for